

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. C.
przeciwko Redaktorowi Naczelnemu "F."
o opublikowanie sprostowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 377 (trzysta
siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Redaktora Naczelnego „F.” od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 kwietnia 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Wskazanie jako przyczyny kasacyjnej oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący upatruje oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w uznaniu przez Sąd Apelacyjny, że powód skutecznie skierował do pozwanego Redaktora Naczelnego „F.” wniosek o opublikowanie sprostowania przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, podczas gdy adresatem wniosków był Redaktor Naczelny F., chodziło zatem o inny tytuł prasowy niż ten, w którym ukazały się informacje objęte żądaniem sprostowania. Z tej przyczyny nie został wyczerpany polubowny tryb postępowania w przedmiocie żądania sprostowania materiału

prasowego określony w art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1914), warunkujący uwzględnienie powództwa.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawiono rozbudowany wywód, mający wspierać twierdzenie o jej oczywistej zasadności. Argumentacja ta jednak nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa i to w stopniu oczywistym.

Warunkiem skutecznego roszczenia o nakazanie zamieszczenia sprostowania jest uprzednie złożenie do redaktora naczelnego wniosku o opublikowanie sprostowania (zob. np. wyrok SN z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt V CSK 151/06, www.sn.pl). Uznanie, że niedokładność w oznaczeniu tytułu prasowego (zamiast „F.”, posłużono się nazwą skróconą „F.”) nie podważa skuteczności podjętych czynności w sytuacji, w której - jak wynika z wiążących ustaleń - powód bez wątpliwości przedłożył wnioski o sprostowanie konkretnego materiału prasowego osobie pełniącej funkcję redaktora naczelnego „F.” (zresztą doręczonych). Nie przeczy temu również cel instytucji sprostowania, którym jest przecież umożliwienie, zgodnie z zasadą nakazującą wysłuchanie również drugiej strony, przedstawienia opinii publicznej własnej wersji wydarzeń, zdementowania określonych informacji (zob. np. wyrok SN z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt I CSK 30/15, wyrok SN z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt I CSK 255/14, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2009 r., sygn. akt I CSK 151/09, OSNC Zbiór Dodatkowy C/2010, poz. 87, wyrok SN z dnia 15 maja 2008 r., sygn. akt I CSK 531/07, www.sn.pl), a także wykładnia regulacji wniosku o publikację sprostowania, która wprawdzie w innym kontekście, ale jednak kieruje się brakiem nadmiernego formalizmu, czy niepotrzebnych barier przy korzystaniu z instytucji sprostowania (zob. wyrok SN z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt I CSK 654/17, OSNC Zbiór Dodatkowy B/2019, poz. 29 - w której to sprawie problematyka ta ubocznie się już pojawiła, wyrok SN z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt IV CSK 8/18, www.sn.pl).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

